

Thương nhớ những mùa trăng

ISSN: 2734-9195 16:53 25/09/2026

Tôi thương nhớ những mùa trăng xưa, thềm được một lần quay trở lại. Thềm được ngồi dưới hiên nhà xem cha chuốt từng nan tre, thềm mùi khói bếp, thềm cái vị ngọt của quả hồng, quả bưởi trong vườn.

Ai trong đời cũng có một tuổi thơ hồn nhiên gắn liền với những mùa trăng thật đẹp. Tôi cũng vậy, ánh trăng của những mùa Tết Trung thu năm xưa luôn là miền ký ức dịu dàng, trong trẻo. Bây giờ, dù đã trưởng thành, tôi vẫn giữ nguyên thói quen mong đợi đêm rằm, khoảnh khắc khiến lòng lại ngập tràn niềm vui như thuở bé.

Ngày ấy quê tôi nghèo. Nỗi vất vả hằn lên khuôn mặt sạm đen của cha, thấm vào đôi bàn tay chai sần của mẹ. Tết Trung thu của những đứa trẻ quê như tôi không có những hộp bánh Trung thu sang trọng, cũng chẳng có những chiếc đèn lồng chạy pin phát ra tiếng nhạc rộn rã như bây giờ. Nhưng tôi có tình yêu thương của ông bà, cha mẹ, thứ ánh sáng đủ sức thắp lên cả một góc trời tuổi thơ.

Tôi nhớ những buổi chiều, sau một ngày đi làm đồng về, cha ngồi dưới hiên nhà, khéo léo chẻ từng thanh tre, chuốt sao cho những chiếc nan thật nhẵn rồi uốn thành chiếc đèn ông sao năm cánh cho chị em tôi. Mẹ thì chặt chiu từng mảnh giấy bóng kính đỏ, xanh xin được từ nhà cô chú trên thị trấn, hoặc đôi khi tận dụng những tờ giấy báo cũ. Cha cẩn thận dán chúng lên khung tre. Chiếc đèn tự chế mộc mạc, các cánh sao chẳng đều nhau, nhưng với tôi, đó vẫn là thứ báu vật lòng lầy vô cùng.

Hình minh họa. Nguồn: Internet

Trung thu ngày trước chẳng có những thức quà đất đỏ. Mâm cỗ trông trăng chỉ là những sản vật giản dị hái từ mảnh vườn nhỏ sau nhà: nải chuối tiêu chín vàng, quả hồng ngâm giòn tan, quả bưởi rậm nắng, cùi dầy được mẹ tỉ mỉ gọt vỏ, xếp lên đĩa thật gọn gàng. Vậy thôi mà sao thơm thảo, ngọt ngào đến lạ.

Nhưng mong chờ nhất vẫn là những chiếc bánh sắn, bánh khoai do chính tay bà và mẹ làm. Củ sắn, củ khoai sau khi luộc chín được mẹ giã nhuyễn. Bà thì lấy đồ xay trộn với chút đường phen làm nhân, mẹ khéo tay nặn thành những chiếc bánh nhỏ xinh. Bà thường bảo: “Nghèo thì nghèo, nhưng cái Tết của con trẻ thì không thể xuề xòa”. Trong gian bếp nhỏ ám mùi khói củi, những củ khoai, củ sắn qua bàn tay tảo tần của bà và mẹ bỗng trở thành những món quà quý giá. Vị ngọt của đường phen quyện với cái bùi béo của khoai sắn, ăn một miếng thôi là sẽ nhớ mãi.

Đêm rằm, khi trăng tròn vành vạnh như chiếc mâm vàng từ từ nhô lên khỏi rặng tre, soi rõ đường làng, ngõ xóm, cũng là lúc cả đám trẻ trong xóm tụ họp. Đứa cầm chiếc đèn ông sao cha làm, đứa xách cái vỏ lon sữa bò được đục lỗ, bên trong cắm một ngọn nến nhỏ. Chúng tôi nối đuôi nhau thành một con rồng, tiếng nói cười hòa cùng tiếng trống ếch, vang vọng khắp xóm làng.

Dưới ánh trăng vàng vạc, người lớn đặt chiếc chõng tre ra giữa sân, pha ấm trà xanh, trà cúc, vừa nhâm nhi vừa trò chuyện về cuộc sống, mùa màng. Chị em tôi ngồi quây quần bên bà, háo hức nghe những câu chuyện về chú Cuội, chị Hằng. Ngắm trăng, tôi tưởng tượng đâu đó có bóng chú Cuội đang ngồi dưới gốc đa. Ánh trăng sáng trong soi tỏ những gương mặt rạng rỡ của đám trẻ, soi cả

mái tóc bạc phơ của ông bà. Trong khoảnh khắc ấy, cái đói cái nghèo dường như lùi xa, chỉ còn lại sự ấm áp của tình thân.

Nhiều năm trôi qua, tôi lớn lên, rời làng vào thành phố, cuốn theo dòng chảy hối hả của cuộc sống mưu sinh. Tết Trung thu nay đã khác xưa nhiều lắm. Phố xá rực rỡ ánh đèn màu, những thương hiệu bánh sang trọng hiện diện khắp nơi, người ta tặng nhau những món quà đủ đầy, đắt đỏ. Thế nhưng, giữa sự đủ đầy, đôi khi tôi lại thấy lòng mình trống trải. Tiếng nhạc điện tử từ những món đồ chơi hiện đại chẳng thể thay thế chiếc đèn của cha; vị bánh thượng hạng cũng không thể làm tôi quên được hương vị của chiếc bánh sắn, bánh khoai bà và mẹ từng làm.

Tôi thương nhớ những mùa trăng xưa, thèm được một lần quay trở lại. Thèm được ngồi dưới hiên nhà xem cha chuốt từng nan tre, thèm mùi khói bếp, thèm cái vị ngọt của quả hồng, quả bưởi trong vườn. Những mùa trăng tuổi thơ đã trở thành chiếc nôi nuôi dưỡng tâm hồn tôi, thành điểm tựa bình yên để mỗi khi mỏi mệt, tôi lại ngoảnh đầu nhìn về và mỉm cười. Bởi ở nơi ấy, dưới vầng trăng, vẫn có một tuổi thơ trọn vẹn và một tình yêu sâu nặng với quê hương.

Tác giả: **Trà Bình**